

کاری می کنیم مردم از فوتبال تیم ملی لذت ببرند

آندو: قلعه نویی آماده ترین بازیکنان را به جام جهانی می برد

گفت وگو

حمیدرضا عرب / تیم ملی فوتبال ایران در خردادماه سال ۱۴۰۵ در مسابقات جام جهانی حاضر خواهد شد؛ تورنمنتی که همیشه با حساسیت، هیجان و البته چالش همراه بوده است. طبق قرعه کشی، ایران در گروهی قرار گرفته که رقاباتی مانند نیوزیلند، بلژیک و مصر در آن حضور دارند و به ترتیب به مصاف این تیم ها خواهد رفت. تا شروع جام جهانی، تیم ملی دو فیفادای و احتمالاً چهار یا پنج بازی تدارکاتی در پیش دارد و فدراسیون فوتبال نیز در حال رایزنی است تا بهترین برنامه آماده سازی طراحی شود. در این میان، کادر فنی نیز مسئولیت بزرگی بر دوش دارد؛ کادری که قرار است در جام جهانی روی نیمکت تیم ملی بنشینند و یکی از مؤثرترین اعضای آن، آندرانیک تیموریان، بازیکن و کاپیتان سابق ایران است. آندو در مسیر صعود تیم ملی به جام جهانی کمک حال کادر فنی بود و یکی از مردانی بود که تأثیر قابل توجهی در نتایج تیم ملی داشت. حالا او به طور قطع یکی از ارگانی است که امیر قلعه نویی بشدت روی تجربه اش حساب خواهد کرد. حضور در جام جهانی و بازی در یکی از بهترین لیگ های جهان آندو را در کادر فنی تیم ملی متمایز می کند. در همین راستا، او پای گفت وگویی مفصل با ایران ورزشی نشست و به سوالات مختلف درباره وضعیت تیم ملی، آماده سازی، نگاهش به رقبا و ذهنیت بازیکن در جام جهانی پاسخ داد.

ابتدا با توجه به انتشار شماره ۸۰۰۰ روزنامه ایران ورزشی چه پيامی دارید؟
اول از همه به ارکان و دست اندرکاران ایران ورزشی تبریک می گویم. رسیدن به شماره ۸۰۰۰ کار کوچکی نیست و نشان می دهد این رسانه سال ها در پیشرفت و توسعه ورزش ایران و اطلاع رسانی نقشی کلیدی داشته است. به عنوان کسی که سال ها در فوتبال بوده، می دانم که رسانه ها چه تأثیری در روحیه، اطلاع رسانی و همراهی با مردم دارند. آرزو می کنم ایران ورزشی در مسیر موفقیت و خدمت به ورزش ایران بیشتر بدرخشد. درباره قرعه ایران در جام جهانی،

برخی معتقدند ایران در گروه آسانی قرار گرفته، نظر شما چیست؟

به هیچ وجه این طور نیست. فکر می کنم این نگاه بیشتر ناشی از یک تحلیل سطحی است. در جام جهانی اساساً گروه آسان وجود ندارد. همین حرفی است که امیر قلعه نویی هم گفته و کاملاً با او همسو هستم. وقتی به جام جهانی می روی، همه تیم ها با بهترین شکل و با انگیزه بالا می آیند و هر بازی می تواند سخت ترین بازی زندگی هر تیم باشد. در مورد نیوزیلند، چون شاید خیلی ها تصور می کنند این تیم ساده ترین حریف است، می خواهم تأکید کنم که نباید دست کم گرفته شود. ما سال ها پیش با این تیم بازی کردیم و شاید نتیجه خوبی گرفتیم، اما این به معنای این نیست که در جام جهانی داستان تکرار می شود. وقتی کشوری به جام جهانی می رسد، به طور طبیعی با تمام توان و با انگیزه ای ملی بیشینند و یکی از مؤثرترین اعضای وارد میدان می شود. بنابراین هیچ کس نباید خیال کند مقابل نیوزیلند بازی راحتی خواهیم داشت.

آیا بلژیکی همان کیفیت همیشگی را در جام جهانی خواهد داشت؟

بلژیک قطعاً همچنان تیم بسیار قدرتمندی است. درست است که نسل طلایی آنها نسبت به چند سال قبل کمی با به سن گذاشته، ولی نمی شود آنها را دست کم گرفت. بازیکنانی مانند دی پروینه، لوکاکو، کورتوا و... هنوز در سطح بسیار بالایی بازی می کنند و تجربه شان می تواند در جام جهانی تعیین کننده باشد. در کنار آنها، بازیکنان جوان تری هم می آیند که شاید کمتر دیده شده باشند ولی در باشگاه های بزرگ فوتبال اروپا بازی می کنند و انگیزه زیادی برای درخشش در جام جهانی دارند. بنابراین بازی با بلژیک یکی از سخت ترین بازی های ما خواهد بود و به همین دلیل نمی شود هیچ گونه خوشبینی غیرواقعی نسبت به این بازی داشت.

با توجه به اینکه آخرین بازی ما با مصر است به نظر می رسد این دیدار خیلی تعیین کننده باشد.

کاملاً بازی تعیین کننده همین بازی است. مصر تیمی است با فوتبال دان ها، با بازیکنی مثل محمد صلاح که در سطح جهانی ستاره بی بدیل است و همچنین

بازیکنان دیگر مانند مرموش که تجربه فراوانی دارند. با این حال معتقدم می شود جلوی مصر بازی خوبی ارائه داد و امتیاز لازم را گرفت. اگر ما بازی با نیوزیلند را به عنوان بازی سه امتیازی در نظر بگیریم، آن وقت بازی با مصر می شود نقطه عطف و تعیین کننده مسیر صعود. البته یادمان باشد که جام جهانی همیشه پر از شگفتی است و هیچ نتیجه ای قابل پیش بینی نیست.

به نظر شما چقدر بازی های تدارکاتی قبل از جام جهانی مهم است؟

بسیار زیاد. وقتی هدف ما صعود از گروه است، باید برنامه ریزی مان در همین سطح باشد. لازم است با تیم های بزرگ بازی کنیم زیرا تنها در این صورت می شود کاستی ها را شناخت و اصلاح کرد. خوشبختانه شنیدم فدراسیون فوتبال و حتی آقای رئیس مجلس گفته اند در تلاشند بازی های سطح بالا تدارک دیده شود و امیدوارم همین طور باشد. در این مسیر، همه باید حمایت کنند. بازی هایی مثل اسپانیا، اسکاتلند، یا حتی تیم هایی مانند الجزایر و تونس که سبکی شبیه مصر دارند، می تواند در آماده سازی ما بسیار مؤثر باشد. حتی بازی با تیم هایی مانند پاناما می تواند به لحاظ هماهنگی خوب باشد.

شما همیشه تأکید زیادی بر آمادگی ذهنی بازیکنان دارید. چرا این موضوع تا این اندازه مهم است؟

چون خود تجربه اش کرده ام. من وقتی خیلی جوان بودم و بازی های ملی ام به تعداد انگشتان یک دست نمی رسید، به جام جهانی رفتم. در

ظاهر شاید نباید آن قدر آماده می بودم، ولی ذهن من مرا به جلو می برد. وقتی وارد زمین شدم، احساس کردم می توانم بازی کنم، می خواهم بازی کنم و این اعتماد به نفس نتیجه داد. در جام جهانی همه چیز تحت تأثیر ذهن است. بازیکنی که ذهنش آماده باشد، ولو تجربه کم داشته باشد، می تواند بازی بزرگی انجام دهد. همان طور که دیدید، بعد از آن جام، من توانستم به لیگ برتر انگلیس بروم که یکی از سخت ترین و حرفه ای ترین لیگ ها است. به همین دلیل، کادر فنی بویژه امیر قلعه نویی اهمیت بسیار زیادی به این موضوع می دهد. ما می خواهیم بازیکنان نه تنها از نظر فنی، بلکه از نظر ذهنی هم در بهترین حالت باشند و برای این موضوع برنامه ریزی داریم.

آیا معتقدید تیم ملی

ضعف هایی دارد؟ و چگونه می خواهید آنها را برطرف کنید؟
هر تیمی که به جام جهانی می رود نقاط قوتی دارد و طبیعتاً ضعف هم دارند. هیچ کس نیست که کامل باشد. اما وقتی شش ماه فرصت داریم، می شود خیلی چیزها را بهتر کرد. مهم ترین کاری که می شود انجام داد، تقویت ذهنیت و بازی کردن با اعتماد به نفس است. در بخش فنی هم با بازی های تدارکاتی و تمرینات سعی می کنیم نقاط ضعف را کمتر و نقاط قوت را بیشتر کنیم. امیر قلعه نویی و همه اعضای کادر فنی در این مسیر بسیار جدی هستند. ما به طور دائم بازی ها را آنالیز می کنیم، بازیکنان را زیر نظر داریم و نهایت تلاش خود را می کنیم.

آیا همه بازیکنانی که در اردوهای قبلی دعوت شده اند شانس حضور در جام جهانی را دارند؟

بله، قطعاً. هیچ بازیکنی کنار گذاشته نشده و هر بازیکنی که بتواند خودش را نشان دهد و آماده باشد، می تواند به جام جهانی برود. معیار ما فقط این است که چه کسی می تواند بیشتر به تیم ملی کمک کند. امیر قلعه نویی در انتخاب ها بسیار منصف و دقیق است و بقیه نباید باشاید بهترین ها را می بیند. ترجیح می دهم از کسی نامی نبرم اما من خودم و کاری که دارم را مدیون آدم هایی می دانم که الهیایش را از آنها یاد گرفتم و هنوز هم یاد و خاطرات شان لبخند به لب می آورد و حالا هم احساس غرور می کنم که در روز ۸ هزارتایی شدن شماره روزنامه که مبارک همه آنهايي باشد که بودند و هستند، من هم هستم، من هم دیده شده ام. پرشمار و باکیفیت باشد.

نسبت به صعود ایران از گروه چه دیدگاهی دارید؟

راستش شخصاً نمی خواهم قولی بدهم یا مردم را به سمت خوشبینی وا هی ببرم. این کار درست نیست. ما می خواهیم خوب و با برنامه بازی کنیم و هر نتیجه ای که به دست آمد، در نهایت مردم ایران احساس غرور کنند. اما قطعاً هدف ما صعود است و با همین نگاه تمرین می کنیم. اگر درست بازی کنیم، اگر دست کم نگیریم، اگر با ذهن آماده وارد میدان شویم، چرا که نه؟ ایران تیم خوبی است، در سید دو قرار گرفته و این نشان می دهد کیفیت دارد. ما هر حال چشم میلیون ها ایرانی به ساق های بازیکنان و تفکرات شما دوخته شده است و انتظار دارند تیم ملی بهترین خودش باشد. مردم ایران بشدت فوتبال دوست هستند.

تشکر می کنم به خاطر همراهی و عشق شان. فوتبال ایران همیشه با مردم زنده بوده و همین انرژی است که به بازیکنان نیرو می دهد. امیدوارم در جام جهانی مردم لذت ببرند و احساس کنند فوتبال ایران اعتبارش را حفظ کرده است. ما در کادر فنی تمام تلاش مان را می کنیم، با بهترین روش ها برنامه ریزی می کنیم و سعی می کنیم بهترین نتیجه ممکن را بگیریم. اگر بتوانیم مردم را خوشحال کنیم، همین بزرگ ترین موفقیت است. البته مردم عزیز باید با انرژی های مثبتی که برای ما می فرستند ما را یار دهند. ما در آمریکا خواهیم بود اما دل مان پیش مردم ایران است و قطعاً برای شادی آنها تلاش خواهیم کرد.

یادداشت

لیلی خرسند
روزنامه نگار

خانه اول

گفته اند بنویس و من باید بنویسم، از جایی بنویسم که یک روزی خانه ام بوده، خانه اول. خانه اول؛ جایی که زندگی ات را آنجا شروع کرده ای، همیشه برایت متفاوت است، یک جور خاصی عزیز است. هر چقدر که سنت بالاتر برود، وضع جیب خانواده ات بهتر شود و خانه هایت بزرگ تر و قشنگ تر، ولی ته ذهنت خانه اول، خانه را برایت تعریف می کند. حتی در خواب ها هم آن خانه اول است که خانه تو است. مثل عشق اول که هر چقدر عاشق شوی و فارغ، باز هم نفر اول برایت سمبل عشق است. این را می شود در کار و شغل هم دید. برای من ایران ورزشی و در کل، مجموعه «ایران» همیشه خاص بوده. «ایران» جایی است که برای اولین بار پایم را آنجا گذاشتم تا کاری را انجام بدهم که عشقش را داشتم. اولین مطلبم آنجا چاپ شد، اولین حقوق خبرنگاری ام را از آنجا گرفتم و... در کل باید بگویم من با ایران و ایران ورزشی شدم چیزی که الان هستم. البته که چیز خاصی هم نشدم. آدم های بزرگی که به من یاد دادند چطور وارد اجتماع شوم، چه چیزی را سوژه ببینم، چطور بنویسم، چطور مصاحبه کنم، چطور گزارش بنویسم و... برای منی که ۸ترم در دانشگاه پشت میز درس روزنامه نگاری خوانده بوده، کلاس اصلی درس نشستن کنار دست بزرگانی بود که در ایران و ایران ورزشی بودند. ترجیح می دهم از کسی نامی نبرم اما من خودم و کاری که دارم را مدیون آدم هایی می دانم که الهیایش را از آنها یاد گرفتم و هنوز هم یاد و خاطرات شان لبخند به لب می آورد و حالا هم احساس غرور می کنم که در روز ۸ هزارتایی شدن شماره روزنامه که مبارک همه آنهايي باشد که بودند و هستند، من هم هستم، من هم دیده شده ام. پرشمار و باکیفیت باشد.

یادداشت

مهری رنجبر
روزنامه نگار

ایران ورزشی : نقطه عطف من

انگار قسمت بود، کار را جایی تمام کنم که شروع کردم. جایی که خانه ام است و به قول لیلی خانه اول، مثل عشق اول می ماند؛ همان قدر خواستی و ماندگار. داستان من هم از ایران ورزشی شروع شد. جایی که رشد کردم و پله پله حرفه ای شدن را یاد گرفتم. با اینکه در دانشگاه روزنامه نگاری خوانده بودم، اما فقط خوانده بودم، حتی قبل از ایران ورزشی هم می نوشتم که بیشتر شبیه خط خطی کردن بچه ای بود که سواد ندارد و ادای نوشتن را در می آورد. من در ایران ورزشی اما دوباره هر چیزی را آن طور که باید مشق کردم، آن هم پیش کارلدها و تاپ های روزنامه نگاری. اگر هم بین ورزشی نویس ها، سری بین سرها درآوردم از همین جابود. یک کلام نقطه عطف بود. وقتی بعد از چند سال دوباره پایم به خانه باز شد، دیدم خانه همان خانه است، اما جای خالی قدیمی ها بدجوری توی ذوق می زد، آنهایی که آسمانی شده اند و بعضی ها هم بازنشسته. هر چند این روزها ایران ورزشی حال و هوای قدیم را ندارد و با مرور خاطرات بزرگانی که روزی کنار آنها می نشستم روزها را سر می کنم، کم کم آماده می شوم برای روزهایی که دیگر اینجا نیستم. با این حال خوشحالم که انتشار شماره ۸ هزار آن را می بینم. مبارک آنهایی باشد که در روزهای سخت برای ابرجرا ماندن آن تلاش می کنند.

